

Leszek Ziábka, Bogusław Maryniak

Glińnica, st. 1, gm. Odolanów, woj.
kaliskie, AZP 69-34/-

Informator Archeologiczny : badania 25, 32-33

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania będą kontynuowane głównie z uwagi na postępującą eksploatację piasku oraz ze względu na występujące tu niezwykle interesujące zespoły wczesnobrązowe, tak mało rozpoznane na terenie Pomorza.

Biśnik, st. 1, gm. Wolbrom, woj. katowickie patrz paleolit i mezolit

Bobin, st. 5, gm. Proszowice, woj. krakowskie patrz młodszy okres przedrzymski — okres wpływów rzymskich

Borowo, st. 12, gm. Dobre, woj. wrocławskie patrz neolit

Dęby, st. 29A, gm. Dobre, woj. wrocławskie patrz neolit

**Dobryniów, st. 2
gm. Łopiennik Górny, woj.
chełmskie**

Uniwersytet im. Marii Curie-Skłodowskiej
Katedra Archeologii w Lublinie

Badania prowadziła mgr Anna Zakościelna. Finansowane przez UMCS w Lublinie. Pierwszy sezon badań. Stanowisko wielokulturowe.

Zniszczone orką stanowisko położone jest na krawędzi nadzalewowej doliny środkowego Wieprza. W wykopach sondażowych o łącznej powierzchni 97 m² odkryto przede wszystkim materiały krzemienne (125 zabytków) i ceramiczne I i II okresu epoki brązu, a także fragm. naczyń kultury łużyckiej i wczesnośredniowieczne (łącznie ze starszymi — 377 ułamków).

Materiały znajdują się w Katedrze Archeologii Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Badania nie będą kontynuowane.

**Glińnica, st. 1
gm. Odolanów, woj. kaliskie
AZP 69-34/—**

Muzeum Okręgowe Ziemi Kaliskiej
w Kaliszu.

Badania prowadził mgr Leszek Ziábka przy współpracy mgr Bogusława Maryniaka. Finansowane przez Muzeum Okręgowe Ziemi Kaliskiej w Kaliszu. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe kultury przedłużyckiej.

Stanowisko położone jest 1,5 km na północny zachód od wsi Glińnica, w dolinie rzeki Kuroch. Składa się z ok. 20 kopców porozrzucanych w lesie, tworzących małe grupy. Przed rozpoczęciem badań wykopaliskowych wykonano prace inwentaryzacyjne połączone ze sporządzeniem planów sytuacyjno-wysokościowych kopców.

W 1991 r. przebadano kurhan nr 1 i rozpoczęto prace wykopaliskowe kopca nr 2. Kurhan nr 1 był kształtu stożkowatego, w planie okrągły, śr. u podstawy wynosiła 18 m, a zachowana wys. sięgała do 1,5 m. Układ stratygraficzny kopca przedstawiał się następująco: I — darń z próchnicą, II — piasek żółty, przemieszany w górnej części z niewielką ilością próchnicy, III — żółtobrązowy piasek, IV — ceglasty żwir, V — całec (białoszary piasek). W kopcu odsłonięto fragmentarycznie zachowany krąg kamienny złożony z dużych głazów. Wewnątrz kurhanu natrafiono na nasyp kamienny tworzący jądro kamienne, który przykrywał popielnicę. Obok urny — naczynia wazowatego o baniastym brzuścu i stożkowatej szyjce — znaleziono szpilę brązową o prostym trzonku i główce rozklepanej i zawiniętej w uszko. Około 4 m na zachód natrafiono na prostokątną obstawę kamienną zbudowaną z dużych głazów, w obrębie której uchwycono zarys jamy grobowej o wymiarach 140 x 110 cm, gdzie znaleziono zęby z pochówku szkieletowego dziecka w wieku 6-7 lat. Z nasypu kopca pozyskano 64 fragm. ceramiki i 23 przedmioty krzemienne wykonane z miejscowego surowca narzutowego, wśród których przeważała technika łuszczeniowa.

Kurhan nr 2 był stożkowaty, w planie okrągły, śr. u podstawy wynosiła 14 m, a zachowana wys. sięgała do 1,2 m. Prace wykopaliskowe przeprowadzono w dwóch przeciwnych ćwiartkach A i D. Zdjęto dwie kolejne warstwy naturalne: I — darń z próchnicą, II — żółty piasek przemieszany w górnej części z próchnicą, odstaniając wieniec kamienny zbudowany z głazów, miejscami ustawiony w dwóch lub trzech poziomach. W centralnej części natrafiono na nasyp kamienny w postaci jądra. W przebadanych ćwiartkach odkryto 1 fragm. ceramiki (wylew o brzegu wychylonym na zewnątrz) i 1 przedmiot krzemienisty (łuszczeń). Po zakończeniu prac wykopaliskowych kopiec zabezpieczono.

Badania będą kontynuowane.

Hrebenne, st. 31
gm. Horodło, woj. zamojskie
AZP 85-95/75

Państwowa Służba Ochrony Zabytków
Wydział Archeologiczny w Zamościu

Badania prowadził mgr Wiesław Koman. Finansowane przez Państwową Służbę Ochrony Zabytków Wydział Archeologiczny w Zamościu. Grób kultury strzyżowskiej.

Stanowisko zostało odkryte w trakcie badań powierzchniowych AZP przeprowadzonych w 1983 r. Zajmuje krawędź cypla w dolinie bezimiennego cieką przepływającego przez Hrebenne. Ekspozycja stanowiska wynosi ok. 15 m nad poziom dna doliny o kierunku północny wschód-wschód-południowy wschód. Wiosną 1991 r. Andrzej Gusiewski, mieszkaniec Hrebennego, odkrył na polach sąsiadów kilka skupisk ceramiki, którym towarzyszyły kości ludzkie. Ceramika ta okazała się fragm. naczyń kultury strzyżowskiej i przypuszczalnie pochodziła z zespołów grobowych tworzących cmentarzysko tej kultury na tym stanowisku. Po oznaczeniu obiektów w terenie, A. Gusiewski o swych odkryciach powiadomił Wydział Archeologiczny PSOZ w Zamościu. Interwencyjne badania ratownicze przeprowadzono w październiku 1991 r. W wyniku tych prac odkryto prawie nie naruszone grób kultury strzyżowskiej z wyposażeniem. Strop jamy grobowej zarysował się na poziomie -40 cm od powierzchni gruntu, miał bardzo nieregularny, wydłużony zarys, przypominający owal w części południowej i prostokąt w części północnej. Jego wypełnisko było szare, dobrze widoczne na tle żółtawoszarego calca lessowego. Główna oś grobu przebiegała po linii północ-południe. Spąg grobu zarejestrowano na gł. 60 cm. W jamie grobowej odkryto szkielet zmarłego, którego złożono do grobu w pozycji wyprostowanej, na wznak, z głową skierowaną na południe. Przy głowie znajdowały się 3 naczynia: duża, dwuuchowa amfora o wys. 21 cm, płaskim dnie ze śr. 11 cm, wylewem o śr. 10,8 cm oraz największą wydętością brzuśca ok. 19 cm. U podstawy szyjki znajdowały się 2 symetrycznie usytuowane uszka, zdobione odciskami sznura. Cała szyjka zdobiona była poziomymi i falistymi liniami sznura. Na brzuścu widoczne były ślady przecierania. Drugie naczynie — misa uzyskana przez odcięcie górnej części jakiegoś naczynia miała wys. ok. 7 cm, śr. dna 9,6 cm, a krawędź wylewu 18 cm. Obie powierzchnie naczynia noszą ślady przecierania. Trzecie naczynie to esowaty garnek z pogrubioną krawędzią wylewu o śr. 11,5 cm. Miał płaskie dno o śr. 10,5 oraz wys. 18 cm i tyleż samo największej wydętości brzuśca. Zdobiony był na szyjce poziomymi i falistymi liniami odcisniętymi sznurem. Na krawędzi wylewu usytuowano 4 symetrycznie rozmieszczone, niewielkie guzki. Pozostałe partie naczynia noszą ślady przecierania. Na kościach stóp odkryto fragm. przelamanego sierpa krzemienego, którego obie powierzchnie noszą ślady silnego wyświecenia. Grób ten został zrabowany prawdopodobnie jeszcze w okresie pradziejowym. Wskazuje na to kształt jamy grobowej, który w swej południowej części posiada owalny, nieregularny zarys, a kości tułowia są przemieszane. Natomiast północna część grobu pozostała nienaruszona i kości zalegają tu w układzie anatomicznym.

Odkryty pochówek należy do kultury strzyżowskiej z wczesnego okresu epoki brązu. Jego chronologię bezwzględna można określić na ok. 1800-1700 lat p. n. e.